Utolsó alkony, végtelen éj…
züllött porszemek tánca a csendben,
siralomtájat süvít a szél,
aranyló csillag néz szemembe.
Fény-ajka csókol könnyet szívemre,
reszkető lángban ölel a tél,
csorogva létem hajnali vágya
ablakon koppan, lelkemmel összeér.
Búgó dallamok távoli halk zaja,
monoton idő kattog a percben,
nyöszörgő sóhajok haldokló angyala
hálót feszít a fekete félelemben.
Utolsó alkony, végtelen éj…
dereng a hajnal, égben már a kéz,
bíbor tengerében leányt szül a nappal,
s kézen fogva ébredünk: én és a remény.